

koncesionáře. Jako ostatní ustanovení koncesních listin, zůstalo i toto jejich ustanovení převratem nedotčeno, právo vyhrazené státu přešlo však na stát československý. Poněvadž sporné provozní smlouvy byly ujednány teprve po udělení koncese a nejsou její součástí, mohla se československá železniční správa ujeti provozování železnice podle koncesních listin, aniž vstoupila zároveň do provozních smluv. Podle koncesních listin nemůže si žalující společnost činiti nárok na určitý podíl na hrubých provozních příjmech, nýbrž jen na čistý provozní zisk. Toho se nedomáhá a pro nepopřenou pasivitu provozu v letech 1921 až 1926 zřejmě ani nemůže domáhati. Právní stav založený koncesními listinami byl zákony Československé republiky ještě utvrzen. Vládním nařízením ze dne 23. září 1920 čís. 546 sb. z. a n., jež má, byvši vydáno podle zákona čís. 337/20, moc zákona, bylo ustanoveno, že dráhy, jež jsou vázány smlouvami o provozu jiných dráh a vleček, mají bez ohledu na smlouvy dříve ujednané právo na plnou náhradu vlastních provozních výloh a že, nedohodnou-li se strany o této úhradě, rozhodne smírčí soud podle hospodářských poměrů stran. Jeho nálezní pokládá se za část nové provozní smlouvy, jež při změně poměrů může novým nálezem býti opět změněna. Zákonem ze dne 22. prosince 1920 čís. 690 sb. z. a n. bylo ministerstvo železnic zmocněno ujeti se kdykoli správy soukromé železnice a vésti ji státní železniční správou na účet koncesionáře. Podrobnosti provozu mají býti podle tohoto zákona, jenž platí podle § 6 také pro ony soukromé železnice, jež tehdy již byly ve správě státní, upraveny provozní smlouvou, nedojde-li však ve lhůtě stanovené ministerstvem k dohodě, rozhodne ministerstvo železnic. Již podle těchto dvou zákonů, jež zavazují i žalující stranu bez ohledu na její státní příslušnost, jest žalobní nárok neopodstatněn, neboť, i kdyby byly staré provozní smlouvy z jakéhokoliv důvodu zavazovaly také Československý stát, bylo nyní jejich ustanovení o paušalování provozních nákladů zrušeno. Jelikož se žalobní nárok vztahuje jen na dobu pozdější, leta 1921 až 1926, a žalující společnost přiznává, že československá železniční správa již dopisem ze dne 5. května 1921 žádala novou úpravu vzájemného právního poměru na podkladě skutečných provozních výloh s odůvodněním, že staré provozní smlouvy nejsou pro ni závazné, nemůže býti řeči o tom, že československý stát konkludentními činy převzal žalobou vymáhaný závazek, nehledíc ani k tomu, že by k tomu bylo bývalo podle § 4 zákona čís. 156/1926 potřebí buď zákona neb úkonu, kterým Československý stát vzal na sebe výslovně jeho splnění, a že, jak správně a v souhlase se zdejšími rozhodováními (rozhodnutí čís. 7547, 7984, 8428 sb. n. s.) dovedl první soud, ani v převzetí provozu ani ve splnění finančních závazků podle provozních smluv v letech 1919 a 1920 nemohl by býti takový úkon spatřován.

Čís. 10321.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Předpis § 14 c) zák. vztahuje se i na vzájemné poklesky a opravňuje manžela k uplatňování odpuštěných poklesků, když se druhý manžel pro-

vinil znovu. Toto právo mu přísluší, i když druhý manžel tak postupovati nesmí, ježto se jeho odpůrce po odpuštění neprovinil.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1930, Rv II 752/29.)

K žalobě manželky rozloučil procesní soud první stolice manželství z viny žalovaného manžela. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel nevykládá správně ustanovení § 14 c) rozl. zák., míně, že se žalobkyně nemůže dovolávati odpuštěných skutečností proto, že on tak činiti nesmí. Toto zákonné ustanovení vztahuje se, jak zřejmo z jeho doslovu a smyslu, i na vzájemné poklesky a opravňuje manžela k uplatňování odpuštěných poklesků, když se druhý manžel provinil poznovu. Toto právo mu přísluší, i když druhý manžel tak postupovati nesmí, jelikož se jeho odpůrce po odpuštění neprovinil.

Čís. 10322.

Dědic nemůže odvolati dědickou přihlášku (§ 806 obč. zák.), byla-li již soudem přijata. Jde o zřejmé porušení zákona (§ 16 nesp. říz.), přijal-li pozůstalostní soud dědickou přihlášku, ač ji dědic byl již odvolal.

Dědická přihláška, podaná dědicem u nepříslušného soudu, může býti dědicem zpět vzata.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1930, R I 693/30.)

V pozůstalosti po Josefu S-ovi pověřil okresní soud v Ú., byv dožádán příslušným pozůstalostním soudem v Š. o vyjádření, zda jest ochoten převzít pozůstalost, projednáním pozůstalosti ihned notáře v Ú. jako soudního komisaře, nevyčkav, až bude navrhovaná delegace povolena. V době, kdy delegace nebyla ještě povolena a okresní soud v Ú. nebyl tudíž příslušný, učinil dědic, nezletilý Vilém H., dne 2. dubna 1929 dědickou přihlášku u notáře, kterou však později odvolal dne 5. září 1929, avšak ještě v době, kdy delegace okresního soudu v Ú. nebyla povolena, písemným prohlášením na okresní soud v Ú., který je postoupil notáři. Okresní soud v Ú., stav se delegací povolenou usnesením nejvyššího soudu ze dne 23. prosince 1929 příslušným, přijal pak dědickou přihlášku nezletilého dědice usnesením ze dne 10. dubna 1930. Stížnosti nezletilého dědice do tohoto usnesení rekursní soud nevyhověl a potvrdil usnesení prvního soudu s poukazem na ustanovení § 806 obč. zák.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že zrušil usnesení prvního soudu, pokud jím byla přijata na soud dědická přihláška nezletilcova.